

ken, via wetgeving, van beslissingsmacht aan de instelling. Dit laatste hebben de onderzoekers in hun rondgang vrijwel niet ontmoet.

Hier duikt dan de discussie op over het invoeren van een uniek kader-decreet voor de welzijnszorg. Naar analogie met de gezondheidszorg worden een aantal argumenten pro en contra vermeld. Enkel verwijzen naar de grote som overheids gelden volstaat volgens de auteurs niet als verantwoording voor een toenemende mate van overheidsinvloed. Dat de eventueel onttrokken beslissingsbevoegdheid moet toevertrouwd worden aan zo laag mogelijke bestuursniveau's, laat zich raden: decentralisering dus ofte wel een knipoog naar de 'generieke' welzijnsinspanningen van de huidige minister.

In het tweede deel van de studie worden tien ambulante en residentiële voorzieningen beschreven en bekomentarieerd volgens een vast stramien: de betreffende reglementering, zo mogelijk de opdracht en doelgroep, het aanbod (omvang, geografische spreiding, bezettingsgraad), personeelskader, financiering. Zo gaat het van Centra voor Maatschappelijk Werk over P.M.G.-centra, Diensten voor Geestelijke Gezondheidszorg, Tele-Onthaal en J.I.A.C.'s naar Diensten voor Gezins- en Bejaardenhulp en Diensten voor Maaltijdenbedeling, de residentiële zorg voor fysiek en mentaal gehandicapten, de Bijzondere Jeugdzorg, Kind en Gezin, en tenslotte de Onthaalcentra voor Thuislozen. Als referentiejaar werd 1980 genomen, wat – gezien ook de staatshervorming – een actueel en volledig beeld wel wat in de weg staat. Sommige sectoren, zoals de Penitentiaire en Post-penitentiaire Sociale Hulpverlening, zijn met andere woorden niet opgenomen en andere, zoals de thuislozenzorg, zijn sindsdien sterk geëvolueerd. Toch levert dit deel ons een massa boeiend (vergelijkend) materiaal.

In het besluit van hun studie halen de auteurs enkele belangrijke tekorten aan in het (nog jonge) Vlaamse welzijnsbeleid. Een gebrekkige planning valt hierbij op: een sterk ongelijke geografische spreiding van de voorzieningen en het gevaar voor onvoldoende onderlinge afstemming van vraag, aanbod en effectief gebruik. Hiermee samenhangend dreigt een onnauwkeurige kanalisering van de geldstroom en het naast elkaar bestaan – met waarschijnlijke overlappingsen – van de verschillende voorzieningen.

'Zorgen voor welzijn' is in de eerste plaats geschreven vanuit de morfologie van één aantal hulpverleningssectoren. Inhoudelijk-methodologische aspecten van het welzijnswerk vindt men er niet in terug, en evenmin worden er verbanden geduid met een globaal, departementsoverstijgend welzijnsbeleid. Dit is natuurlijk ook niet het opzet geweest van het werk. Wie dergelijke omvattende evaluatie van het Vlaamse welzijnsbeleid nastreeft, zal zich tevens moeten bezinnen over de invloed van bijvoorbeeld verzuiling en de betekenis van de (politieke) verhoudingen met Vlaamse en nationale overheden.

I. Aertsen

Martens, Albert en Moulaert, Frank (red.), 'Buitenlandse minderheden in Vlaanderen - België. Wetenschappelijke inzichten en overheidsbeleid', de Nederlandsche Boekhandel, Antwerpen/Amsterdam, 1985, 332 p.

Het bestand van documentatie en studies over migranten in België groeit aan.

Zopas verscheen bij de Nederlandsche Boekhandel een eerste, gestructureerde en vrij volledige inventaris over dit onderwerp in Vlaanderen. *'Buitenlandse minderheden in Vlaanderen - België'* bundelt de werkzaamheden van een gelijknamig colloquium dat op 25 en 26 mei 1984 aan de Vrije Universiteit Brussel, en in samenwerkingsverband tussen vrijwel alle Vlaamse Universiteiten kon worden georganiseerd.

Vanuit verschillende menswetenschappelijke disciplines die met de denken leefwereld van de minderheidsgroepen in België te maken hebben, wordt hier het onderzoekswerk van 20 jaar verzameld voor verdere reflectie naar een Vlaams migrantenbeleid toe.

De inhoudsopgave van de verzamelband verdeelt de referaten over drie studiegebieden: in een eerste gedeelte worden maatschappelijke problemen behandeld, in een tweede gedeelte worden enkele juridische vraagtekens toegelicht, en in een derde gedeelte tenslotte worden de referaten voorgelegd die het minderhedenbeleid in enkele ons onringende landen samenvatten.

Om evenzovele nuttige gegevens naar de politieke wereld te brengen, werd tijdens het colloquium ook een studiec commissie in het leven geroepen. Zij zal de voorgebrachte verslagen als beleidsadvies vertalen en neerleggen op de werktafel van de diverse bevoegde overheidsinstanties.

De bijzondere actualiteit van het studiemateriaal en de wetenschappelijke aanpak van de coördinatie door Albert Martens (Kath. Univ. Leuven) en Frank Moulaert (Economische Hogeschool Limburg) bieden de belangstellende lezer hier het voordeel van een interdisciplinaire inleiding in het vraagteken van de buitenlandse minderheden. Zo nemen, bijvoorbeeld, alle bijdragen in voetnoot een omstandige bronnenvermelding op, en dragen aldus op concrete en vervolledigende wijze bij tot het informatieverstrekkende opzet van deze merkwaardige ontmoeting te Brussel.

Reeds in de eerste bijdrage komt Eugeen Roosens (Kath Univ. Leuven) tot het besluit dat wellicht vele dingen anders zouden zijn als het opvoedingsbeleid de 'culturele eigenheid' van de migrantenkinderen met wat meer ernst had gerespecteerd.

'Bij dit alles is het leren kennen en waarderen van andere culturen een noodzakelijke stap' (p. 41). Waar het dus voor een herdacht beleid op aan komt, is, dat men de cultuurelementen leert kennen waaraan de migranten zelf, in hun minderheidspositie, belang blijven hechten, en waarmede, in overleg met betrokkenen, alsdan kan gepoogd worden rekening te houden.

De uitlating illustreert op niet mis te verstane wijze hoe het voordeel van jaren onderzoek hierbij een realistisch integratiebeleid kan inspireren.

De voorliggende bundel wil precies de wetenschappelijke ernst van evenzovele suggesties op gecoördineerde wijze kanaliseren naar het forum van de politieke besluitvorming.

Een pleidooi voor meer duidelijkheid in dit wazige beleidsterrein.

Marie-Claire Foblets